

Érthetetlen utak, de Istennel járhatók

Előhofász: „Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.” Tamás erre így szólt hozzá: „Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?” Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam. Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is: mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt.” (Jn 14,4-7)

Gyülekező ének: 84:1-5: „Ó, seregeknek Istene...”

Fennálló ének: 229:1-2: „Hű Pásztorunk, vezesd a te árva nyájadat...”

Fő ének: 265. dicséret: „Hagyjad az Úr Istenre, Te minden utadat...”

Köszöntés: „Szolgáltass nekem igazságot, Istenem, és pereld peremet a hűtlen néppel szemben! Az alattomos és álnok emberektől ments meg engem! Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” Ámen. (Zsolt 43,1; Mt 20,28)

Lekció: János evangéliuma 8, 1-11

¹Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére. ²De korán reggel ismét megjelent a templomban, és az egész nép hozzácsereglett; ő pedig leült, és tanította őket. ³Ekkor odavezettek az írástudók és a farizeusok egy asszonyt, akit házasságtörésen értek, középre állították, ⁴és így szóltak Jézushoz: „Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. ⁵Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?” ⁶Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt. Jézus pedig lehajolt, és ujjával írt a földre. ⁷Amikor továbbra is faggatták, felegyenesedett, és ezt mondta nekik: „Aki büntelen közületek, az vessen rá először követ.” ⁸És lehajolva tovább írt a földre. ⁹Azok pedig ezt hallva, egymás után kimentek, kezdve a véneken, és egyedül ő meg az asszony maradt ott a középben. ¹⁰Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: „Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged?” ¹¹Ő így felelt: „Senki, Uram.” Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”)

Előima

Áldások és ígérek Istene a Jézus Krisztusban!

Nincs nagyobb reménység annál, hogy Te vagy az út, az igazság és az élet, Üdvözítő Főpásztorunk. Megvalljuk Neked, hogy annyi járhatatlan ösvény van előttünk. Annyi mindent nem látunk előre, de Te magad vagy a látás Istene. (ld. IMóz 16,13) Világosságodért, útmutatásodért könyörgünk, hogy mutass utat. Segíts, hogy jobban bízunk Benned, és bátran haladjunk előre. Istenünk, bár szemünk nem láthat meg Téged, de a jeleidet észreveheti. Gondviselő lépteid nyoma és fénysugarad melege e napok sötétségén is átszűrődnek. Urunk, Istenünk, kérünk, fogd meg kezünket és segíts nekünk felállni. Add nekünk biztató igédet ma is. Adj tágas teret, amiben meglátjuk szolgálatunk és mindennapunk áldásait. Nagymamai, nagypapai, édesanyjai, édesapjai, házastársi szolgálatunkban könyörgünk, hogy a kies földön lakásunkul adj jó helyet (346. dicséret 5. verse), ahol Teveled és Teáltalad minden meggyógyul és megvalósul. Igéd és Szentlelked vezessen bennünket az egyenes úton. Ne hagyd el csüggedő népedet, hogy mindenkor lássa maga előtt a keskeny utat, amely az életre visz. Életnek Ura munkálkodj úgy, hogy ezen az istentiszteleten mindnyájan meglássuk, Te magad ruházol fel bennünket mennyei erőddel, amelyik megelevenít, megerősít, bátorít és vigasztal mindabban, amit átélünk családjunkban, munkahelyünkön. Jézus Krisztus segíts

abban, hogy életünk szentségében folyjon. Jézusért, a mi Megváltónkért, hallgass meg minket. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 25:2: „Útaid, Uram, mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem...”

Textus: Példabeszédek könyve 30,18-19

„Ez a három dolog csodálatos előttem, sőt négy dolgot nem értek: A sasnak az útját az égen, a kígyó útját a kősziklán, a hajó útját a mély tengeren és a férfi útját a leánnyal.“

Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Gyermekkoromban, amikor hatalmas hó zúdult a környékre nagyon örültünk annak, hogy nem kell iskolába menni. Járhatatlan utak elzárták előlünk a bölcsesség ösvényeit. Édesanyám minden reggel, amikor a sarki közértbe ment, a kenyeresztől érdeklődött, hogy járnak-e már az autóbuszok? Járhatatlanok-e még az utak? Négy járhatatlan, felfoghatatlan és érthetetlen út áll ma előttünk, de mind a négy nagyon közeli, hiszen életből vett példákra van szó. Emberileg leküzdhetetlen és megmásíthatatlan útviszonyokról olvasunk. Nincs mit tenni. Vajon milyen utakról beszél és ír Agur, az akkori világ egyik legbölcsőbb embere?

Az első út a saskeselyű útja az égen. A saskeselyű, ahogy olvassuk Ézsaiás próféta könyvében, szárnyra kell. Repül, nem lankad. (Ézs 40, 26-31) Széttérjesztett szárnyai az égen olyanok, mint a vitorlás a tengeren. Belát mindent. Ő a felhők ura. Az akkori világ pogányai sok istenséget a saskeselyűhöz hasonlítottak. A babilóniaiak a sas kitartó és egyenletes repülését megistenítették. Nemcsak természeti jelenség volt számunkra, hanem isteni erővel is felruházták. Olyan úr volt, aki a mennyből lecsapott áldozatára. Az ítéletet képviselte. Ahogyan a sas lesújtott áldozatára, ugyanúgy Isten lesújtott népére. Agur nem érti Isten ítéletét. Nem érti, hogy az ítélet, Isten ítélete miért történik. Mi készíti elő, mi tartja vissza, és mi váltja ki? Hogyan jönnek el a napok nyomorúságai? Olyan szépen fogalmaz Jób Isten ítéletével kapcsolatban: „A te parancsodra száll-e magasan a sas, és rakja magasban a fészket? Kősziklán lakik, ott tanyázik a sziklafokon és a bérctetőn. Onnan kémlel ennivaló után, messzire ellátnak szemei. Fiókái vért szívnak, és ahol sebesültek vannak, ott terem.” (Jób 39,30) Az újszövetségi igében azonban Isten ítéletét már gyakorolják. A farizeusok, akik mindenképp kövezni akarnak. A középre állított bűnös ott van Jézus és a világ között. Mindig. Az odahurcolt asszony bizony vétkezett. Mózes azt parancsolta, hogy kövezzük meg. (IIIMóz 20,10; 5Móz 22,22) Hány és hány ilyen középre állítás valósult már meg a mi keresztyén életünkben is? Másokat pellengérré állítva, megbélyegezve, az ítélő Isten haragját magunkra és másokra vonva, de ha bennünket ér, akkor jön az általánosítás Istennel szemben: „Miért engedi ezt meg az Úr!? Valaki nem érti Isten ítéletét, valaki pedig gyakorolja. A

házaságtörés manapság is egy divatos életforma, de még divatosabb annak elítélése. Ebben nagyon is élenjárunk. Válások és házaságtörések szem- és fültanúi vagyunk. A sas útja azonban nem a mi utunk. Mi nem a hadakozás Istenével kell, hogy lesújtsunk. A keresztyének feladata nem az ítélet eszközeit használni akkor, amikor sebesültek vannak a harctéren. Nem zsákmányt kell osztani akkor, amikor a sebesültek még mindig a maguk vértócsájában fekszenek a harcmezőn. Nem ítélező magatartásra, nem emberi szóra van szüksége a megsebzett embernek, hanem isteni segítségre. Ne gyűjtsünk parazsat egymás fejére, mert Istené a bosszúállás. (Róm 12,19) Nem ellenséget, nem parázna nőt kell állítanunk a középpontba, hanem magát Krisztust. Ő kell, hogy választ adjon.

A következő út pedig a válasz útja. Amiként a kígyó a sziklás utat választja, és célhoz ér, úgy kell nekünk is a bölcsességnek és az okosságunk az útjára lépni. Igaz, nem látjuk a végét. Nem látjuk, hogy milyen lesz. Hány ember némul el a sok alaptalan, vagy megalapozott vádaskodásunkra vagy nem szól vissza az elítélő szóra. Jézus is ezt az utat választja. Nem az indulat embere, amikor körülötte mindenki halálszomját akarja csillapítani. Mózesre hivatkoznak, de nem tudják, hogy Mózes is a magasba emelte az rézkígyót. Aki felnézett a póznára akasztott rézkígyóra, az megmenekült. (4Móz 21) A bűn megmar, a kívánság megfogva bűnt szül. (Jak 1,15) A mi Mesterünk, Urunk nagyon jól tudja ezt. Az ítélezők még jobban ítéleznek, a feszültség fokozódik, de Jézus nem válaszol a kiprovokált kérdésre: „Hát te mit mondasz?” (Jn 8, 5b) Érthetetlen, hogy Jézus beszéd helyett, az írást választja. Érthetetlen, hogy nem beszél. Érthetetlen, hogy már nincs mit mondania. Ő tudja, hogy a szó elszáll, de az írás megmarad. Feltehetően Jézus a Jeremiás 17,13 szövegét írhatta a porba: „A tőled elpártolók nevét porba írják, mert elhagyták az Urat, a folyóvíz forrását.” Jézus egyáltalán nem az asszonnyal, hanem a vádlókkal foglalkozik. Hiányzik az életükből a forrás. A harag, az indulat nem Istentől származik. Isten első indulata a megbocsátás. Az Úr első indulata az ember szüntelen keresése: „Hol vagy?” (1Móz 3,9) Isten első indulata a bölcsesség és a józanság. Isten első indulata a jóság. Nem látod, nem hallod, nem veszed észre, hogy Jézus nem szájbarágós módszereket alkalmaz? Jézus célba ér, de bölcsességgel. Jézus előre halad, de Isten Igéjével. Célja a mindenkori ember keresése, sőt megtalálása. Jézus válasza egyértelmű: „Aki büntelen közületek, az vesse rá először a követ.” (Jn 8, 7b) Jézus azonnal Isten uralmára utal. Feletted is és felettem is Isten uralkodik. Nincs más Isten rajta kívül. (vö. Ézs 45,5) Jézus azt mondja: Mindenki egy hajóban ül. A bűnösök hajójában, és ez a hajó akkor ér révbe, ha Isten kormányozza. A hajó útja a tengeren akkor lesz teljes, ha mindenki látja, hogy Ki kormányozza. Kolumbusz Kristóf úgy halt meg, hogy meg volt róla győződve, hogy Nyugat felől is megközelíthető India. Indiánoknak nevezte el Amerika

őslakosait. Igaza volt, de egyben tévedett, hogy India előtt még ott van egy kontinens. Vannak, akik a hit dolgában hajótörést szenvedtek, írja Pál apostol (ITim 1,19). Vannak, akik a viharok közepette Jézust kísértettnek tekintik (Mk 6,49), de vannak, akik éppen hajóútnjuk során döbbennek rá arra, hogy Isten nélkül sehová sem lehet eljutni. (vö. ApCsel 27, 15) Nem hiába lett a gályarab-prédikátorok éneke a 394.dícséret 2 verse: „Hullámok, ha rémítenek Mérhetetlen víz felett, ∴: S a habok közt szíved remeg, Hogy sírod is ott leled; Ha aludni látod őt, Ki reményed és erőd: Sion, soha ne feledd el: Ő megvívhat tengerekkel!“ Jézus Úr a tengereken is. Isten mindenképpen Istene. Nem látod a célt, nem látod a végét, de Isten tudja, hogy ez az ő útja. A mi szemünk nem képes követni a hajó nyomát a mély tengerben, ugyanúgy nem képes meglátni azt sem, hogyan halad Isten útja a cél felé. Isten uralmának az útja a nevelés ösvénye. Jézus nevel. A parázna nőt is, de a farizeusokat is. Egyiket egy új élet követésére, a másikat a kövek eldobására. Jézus odalép, és azt mondja: „Bűnös vagy, de én bevezetlek a vágyva várt kikötőbe akár a gályádon sínylődsz , akár csillogó vitorlásodban.”

Hogyan? A szeretet kötelékével. Azzal, amit te magad is elrontottál. A szeretet csodálatos útjával, amely olyan, mint a férfi útja a leánnyal. A szeretet ugyanis ajándék. Mindenkinek vissza kell térnie a kapcsolatépítéshez. Meg kell neked is és nekem is találnom az utat a másikhoz. A parázna élet feladásával vállalnod kell a férfi és a leány útját. Ezt bízta Jézus a parázna nőre. Jézus nem ítél el, hanem szeret. A végsőig szeret. A pellengérré állított nő egyszerre csak hallja az evangéliumot a felegyenesedett Jézustól: „Én sem ítéllek el.” (Jn 8,11) Lehetőséget ad neki az új életre, hogy megismerje a férfi útját a leánnyal. „Menj, mostantól ne vétkezz többé!” (Jn 8,11) Igazi szeretetet kell megélnie és a kérdések sorozatát feltennie önmagának: „Mit lát bennem a másik, ami felkeltette irántam az érdeklődését?” Azt, amit az Úr Isten lát minden férfiban és minden nőben: „Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket.“ Olyan általános ez a kijelentés az Ószövetségben, és mégis az élet legveleje van benne elrejtve. Kérdezd meg önmagadtól, drága testvérem akár még özvegyi sorsodban is: „Mi vonzotta azt a másikat, amikor megismert? Hogyan sikerül megismernem őt és kölcsönös vágyat ébreszteni benne? Ez olyan rejtély, amit Pál így ír le: Nagy titok ez! (Ef 5,32) A szeretet útja nehéz út. A hűség ösvénye még nehezebb. Pál ezt a titkot Krisztusról és egyházáról mondja, de mi a mindennapokban a házasságban éljük meg: „De ti is, mindenki egyenként úgy szeresse feleségét, mint önmagát, az asszony pedig tisztelje férjét.” (Ef 5:33) A hívő embernek a házasság ad mércét a szeretetből, de a szeretet Krisztus alapozta meg. Krisztusban most már felismerhetem Isten útjait, de nem abban, amit a földön látok vagy tapasztalok, hanem a belső szobámban, a „szentélyben”, ahová nap mint nap be kell lépnem, hogy ne váljak ítélkezővé,

hogy ne váljak bolonddá, hogy ne váljak istentelenné, hogy ne váljak szeretetlenné. Drága testvérem! Mi lehet az egyetlen válaszod Agur kijelentésére: „Nem értem, de elfogadom.” Olyan ez, mint egy gyermeki rajz. Annyi mindent belemagyarázunk. Annyi mindent benne szeretnénk látni, de a válasz ott rejlik a rajz alkotójában. Isten látja a saját útjait, és az ember nem zavarhatja meg. Nincs rá felhatalmazása, nincs hozzá joga. A hívő ember Isten gyermekeként felismerheti az Úr útját. Csak a szív elrejtett embere az Úrral való közösségben vallja minden nap a zsoltáros bizonyágtételét: „Szent a te utad Istenen! Van-e olyan Isten, mint a mi Istenünk?” (Zsolt 77,14) Érthetetlen utak, de Istennel járhatók. Ámen.

Utóima

„Amikor elcsügged a lelkem, te akkor is ismered utamat.“ (Zsolt 142,4a)

„Mondd meg nekik, hogy így szól az Úr: Ha elesik valaki, nem kel-e föl? Ha helytelen útra tér, nem fordul-e vissza? Miért tért tévútra ez a nép, miért tévelyeg állandóan Jeruzsálem?“ (Jer 8,4)

Jézus mondja: „...aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el...“ (Jn 6,37)

„Eljönnek a távol lakók is, és építik az Úr templomát. Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. Így lesz, ha engedelmesen hallgattok Isteneteknek, az Úrnak a szavára.“ (Zak 6,15)

„...és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.“ (Ef 2,22)

„Istenem, te tanítottál ifjúkorom óta, mindmáig hirdetem csodáidat.“ (Zsolt 71,17)

„...éljetez úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jószág, igazság és egyenesség.“ (Ef 5,8b-9)

„Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, Uram!“ (Zsolt 89,16)

Buzdítom a kedves testvéreket, hogy a családokban tartsanak imaközösséget a felsorolt igék alapján. Mindenki azért imádkozzék, ami megérintette az igéből és vallja meg gyengeségét az Úr előtt. Örüljön az Úrban.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten.“ (IIKor 9: 7)

Áldás: „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.“ Ámen. (IIKor 1, 3-4)

Záró ének: 509. dicséret: „Ne jöjjön addig szemre álom...“